राजा ।

रहसि लघयेदारब्धा वा तदाश्रयिणी कथा ॥ १० ॥

उर्व. । [1]हिअअ दाणिं मं उज्झिअ इदो संकन्तेण तुए फलं उवलध्धं ।

विदू. । [2]आम् हंपि जदा मिछुहरिणीमंसभोअणं ण लभे तदा णं पथ्थयन्तो संकित्तअन्तो आसासेमि । 5

१ हृदय इदानीं मामुज्झित्वा इतः संक्रान्तेन त्वया फलमुपलब्धम् । — २ आम् अहमपि यदा मिष्टहरिणीमांसभोजनं न लभे तदेतत्प्रार्थयमानः संकीर्तयन्नाश्वास्ये ।

2. G.आरभ्या. U.B.P. °श्रयणी.

3. A.N.N₂.हिअअ दाणिं ते [N.N₂. दे] सग्गं उज्झिअ[N.N₂.उज्झीअ] इदं[N.N₂.इदो] संकतस्स[N.N₂. संकेतस्स] फलं उवलध्धं. U.हिअअ जं दाणिं सि मं उज्झिअ इदो संकन्तं तस्स फलं तुए उअलद्धं. B.हिअअ दाणिं सग्गं उज्झिअ इदो सक्कन्तस्स फलं उवलध्धं तुज्झ. G.हिअअ मं दाणिं उज्झिअ इदो सक्कन्तस्स फलं लध्धं लध्धं. K.हिअअ जं दाणिं मं उज्झिअ इदो संकतं तस्स फलं तुए उवलध्धं. P.हिअअ दाणिं मं उज्झिअ इदो सक्कदेण फलं उवलध्धं, which we adopt, but we add the तुए from Kâṭavema who reads हिअअ मं दाणीं उज्झिअ इदो संकन्तेण तुए फलं उवलध्धं.

4–5. G.आम हंपि जदा मिछुहरिणीमंसभोअणं ण लभे तदा अण्णं मंसं मग्गन्तो आसासेमि एव. A.आमः जदा अहंपि सिहरिणीरसालं ण लहे तदा णं पथ्थयन्तो संकित्तन्तो आससिमि. U.आम भो अहंपि जदा सिहरिणीं रसालं च ण लहे तदा तं ज्जेव्व चिन्तअन्तो आसासेमि सुहं. N.N₂.सहे जदा अहं पिअसिहरि[N₂.र]णीअसालं ण लहे तदा णं पत्थअन्तो संकिदचेदो आसिसिमि. B.विदू. । आत्म. । भो जदा अहंवि सिहरिणीं रसालं ण लहे तदा णं पथ्थअन्तो संकितअन्तो आसासेमि विअ. K.विदू. । आम् अहंपि जदा सिहरिणिं मंसभोअणं ण लहे तदा अण्णं मग्गन्तो आसादेमि सुहं. P.स्व। भो जदा अहं सिहरिणीरसं ण लहे तदा णं पथ्थअन्तो संकित्तअन्तो आसासेमी. That Vidûshaka is not averse to animal food may be seen from S'âkuntala Act II. speech 1. It is very natural that modern Brâhmaṇs should make Vidûshaka more fond of the S'ikhariṇî than of venison, though in reality he only cares for the former, and should have changed the reading accordingly. Kâṭavema and Ranganâtha too have apparently yielded to the same prejudice against

Digitized by Google Original from COLUMBIA UNIVERSITY